

overalt skulde have et saadant usvareligt Værn imod Scalaen, thi Summen, der skal fradrages, er vilkaarlig, og naar han istedetfor 300 Rd. sætter 3000 Rd., har han en fuldstændig progressiv Scala, og Byrden vil saa falde paa de Enkelte, der have Formue. Han kan sætte 3—5—8 eller 1200 Rd. og han har den hele samme Elasticitet som den Scala, han her stiller op. Jeg forstod ikke rigtig den ærede Rigsdagsmænds Bemærkninger om Procenter. Lad os antage, at der paa den ene Maade faaes en Skatteindtægt af 75 pCt. af hele Indtægten, og paa den anden Maade 50 pCt., vil Forholdet her blive som mellem 3 til 2. Naar jeg ved at paalægge 75 pCt. af hele Indtægten kan nøies med 2 pCt., maa jeg lægge 3 pCt. paa, naar jeg kun kan beskaffe 50 pCt. af hele Skatteindtægten. Naar jeg nu siger, at den Mand, der har 1200 Rd., i det ene Tilfælde kommer til at svare 36 Rd., vil han i det andet Tilfælde komme til at svare 34 Rd. Naar der nu stete et Afdrag af 3 pCt., vil han faae en Afkortning af 9 Rd. og vil i det første Tilfælde svare 27 Rd. Lad os nu antage 2000 Rd. med 2 pCt., bliver det 40 Rd., og med 3 pCt. 60 Rd. Derfra vil han faae et Afdrag af 9 Rd. Afdraget af 300 Rd. i Skatteindtægt er et fast Afdrag for Alle, der vil bringe Procenten til at stige. Jeg tilstaaer, at der er adskillige Vanskeligheder ved § 7. Jeg deler noget den ærede Talers Engstelse; han nævnte Landsoverretten. Det er netop her vanskeligt at sige, hvor Medlemmerne af den høre hen. Som Landsoverretten hører den unægtelig hen til Staten i det Hele; men derimod ikke som Stadsret, og da det er de samme Mænd, der ere Assessorer i Landsover- samt Hof- og Stadsretten, er det et af de meget vanskelige Punkter ved Fortolkningen af § 7, og der er ubetvivel flere.

Wessely: Det er just det, jeg vilde gjøre opmærksom paa, at naar en Embedsmand har fast Gage af Staten, kan han ikke komme ind under de Embedsmænd, der have deres Indtægter af Communen. Det var i den Henseende, jeg gjorde mine Bemærkninger. Den høitærede Minister vil sige, at Tilfældet ikke var klart, og det var vanskeligt at sige, hvor disse

Assessorer hørte hen; derved har han, saavidt jeg opfatter det, ikke indrømmet det, jeg forsvarede. Det er vanskeligt at stille Tal op derfor, men jeg maa dog vedblive min Mening.

M. P. Bruun: Hvis jeg maatte give en yderligere Forklaring af, hvad der er min Mening, saa er det den, at det rettes ved Procenterne. Jeg fremhævede udtrykkelig, at saalænge man ikke har naaet Maximum, de 3 pCt., rettes det ved Procenterne; thi naar man fradrager den samme Sum overalt, maa Resultatet for de enkelte Skatteydere blive det samme.

Da Ingen videre ønskede at høre sig, fattedes Sagens Overgang til anden Behandling under Afstemning og vedtoges eenstemmig med 36 Stemmer.

Schmann: Jeg tillader mig at anbefale, at Sagen henvises til et Udvalg, bestaaende af 5 Medlemmer. Efter Alt, hvad jeg har hørt, vil det sees, at det er saa langt fra mit Ønske at ville lægge Lovens Hindringer i veien, at jeg tværtimod med Glæde vil see den tilendbragt i denne Session; ligesom Landstinget ved flere Leiligheder maaskee er gaaet forvidt i, uden Drøftelse at vedtage meget vigtige og omfangsrige Love — jeg skal f. Ex. nævne Skoleloven, der toges saagodt som uden Discussion, næsten alle Lønningslovene osv. — saaledes have vi ogsaa flere Exemppler paa, at man meget godt kan tilendebringe Udvalgsarbejder i nogle saa Dage — jeg skal som et Exempel nævne Lovforslaget om Afhændelsen af beneficeret Gods og offentlige Stiftelses Bøndergods, der, saavidt jeg huffer, i Udvalget ikke medtog mere end 24 Timer — og jeg skal som en yderligere Grund for Udvalgs Sættelse anføre, at naar Sagen saaledes i en engere Kreds bliver forhandlet, vil man meget lettere kunne enes om Endringsforslag og holde en heel Mængde Endringsforslag ude, som ellers, naar Sagen gaaer til directe Behandling, vil bringe Forstyrrelse ind. Jeg troer altsaa, at det vilde være den rette Maade at fremme Sagen paa.